

[Fuglsang.]

der en vis Grund til, at netop den yngre Del af Medhjælperne fik forlænget Ferien. Jeg ser, at man f. Eks. i Sverige har nedsat en Kommission, der netop arbejder med Spørgsmaalet om forlænget Ferie for unge Arbejdere, saa jeg vil mene, at mit Forslag er beskedent.

Nu er det ikke saadan, som man synes at tro, at vi Kommuniste stiller den Slags Forslag om forkortet Arbejdstid med Ferie udelukkende for at genere Landmændene og Landbruget. Dette er ikke rigtigt. Det er heller ikke rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Bille udtrykte sig under Finanslovedebatten, at vi Kommuniste altid vil „slaa Bonden paa Tæven“. Naa, jeg tager det nu heller ikke særlig alvorligt. Det er ikke sært, om man fik Indtryk af, at det hører til god Tone, at det ærede Medlem i Forbifarten vil slaa Kommunisterne paa Tæven. Naar vi Kommuniste stiller det Forslag, vi gør, er det til en vis Grad for at sikre Landbruget den Arbejdskraft, det i saa høj Grad mangler. Det er jo, som det allerede er nævnt, ikke ensbetydende med, at Produktionen sættes ned, at Landarbejderne faar kortere Arbejdstid og Ferie. Som det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) ganske rigtigt sagde, er Landbruget, selv om det har gennemlevet en enestaaende Udvikling gennem de sidste Aartier, samtidig temmelig vanebundet, og i hvert Fald kan man sige, at Arbejdstiden og Ferieforholdenes Ordning paa ingen Maade har fulgt Trit med den kolossale Udvidelse af Produktionen.

Selve de nøjagtige Meddelelser, selve de Fortællinger, man læser, f. Eks. om, at man gaar over til kvægløst Landbrug, fordi man mangler Arbejdskraft, taler jo deres manende Sprog om, at det virkelig er nødvendigt at gøre noget for at sikre denne Arbejdskraft. Et af de Midler, der hertil kan anvendes, maa være at skabe samme Arbejdsforhold i Landbruget, som gælder for andre Mennesker.

Selvfølge er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup i, at dette at ændre de øjeblikkelige Forhold ikke gør det, at det afgørende vil være, hvilken Fremtid Landbruget er i Stand til at byde den Ungdom, der begynder dér. Om dette fortæller jo den samme Professor Warming, som det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup citerede, at af hver 15 000 Dreng, som begynder ved Landbruget i 14 Aars Alderen, er der 6 000, der selv kan faa Ejendom — det er i Hovedsagen dem, som det ærede Medlem omtaler, Landmændenes egne Børn —, 1 000 kan vente at faa fast Arbejde,

naar de engang bliver gift, men 8 000 skubes ud i det uvisse, 8 000 kan man sige dømmes til at tage ind til Byerne og dér stille op i de arbejdsløses lange Rækker.

Derfor er det ganske rigtigt, at der maa gøres noget for at skabe denne Fremtid og ogsaa for at fremskaffe den Jord, som de ønsker, men jeg er ikke enig med det ærede Medlem, naar han mener, at dette bør gøres uden at krænke den private Ejendomsret. Jeg mener, at hvis det er nødvendigt, maa denne Jord fremskaffes ved Ekspropriation. Det er nu engang saadan, at Jorden er Danmarks eneste Raastof, men samtidig er der, i hvert Fald foreløbig, Raastof nok, blot man skrider til at fordele det paa en rigtig og mere retfærdig Maade.

Jeg er for saa vidt ogsaa enig med det ærede Medlem Hr. Peder Jakobsen i, at man bør garantere Landbougdommen en mere forsvarlig Uddannelse. Det er rigtigt, at der er opstaaet en Række udmærkede Lærepladser, men der har været og er stadig væk en Masse Steder, især store Gaarde, hvor man blot betragter Landvæsenselever som billig Arbejdskraft, uden nogen som helst Hensyntagen til, om de lærer noget eller de ikke lærer noget. Jeg har selv været Landvæsenselev i 4 Aar, og jeg ved, at man krævede nøjagtigt det samme af mig det Aar, jeg begyndte, som det Aar, jeg gik væk. Der bør gøres noget for at sikre disse Mennesker en virkelig Uddannelse, men dertil kan Landbougdommen jo sige: hvad skal vi uddanne os til, hvis man ikke samtidig kan garantere os, at vi faar Brug for den Dygtiggørelse, vi erhverver os.

Endelig vil jeg angaaende det sidste Spørgsmaal i vort Lovforslag, Spørgsmaalet om at forhøje Feriegodtgørelsen fra 4 til 6 pCt., atter kun henvise til Forelæggelsestalen og til sidste Aars Behandling. Jeg tror trods alt stadig væk, at de Argumenter, jeg fremførte dér, har deres fulde Gyldighed. I Stedet for at der, som man stadig paaberaaber sig, findes en faretruende Penge- rigelighed inden for Arbejderklassen, har Regeringens Politik bevirket en Fattigdom i Hjemmene, som man daarligt er i Stand til at forestille sig. Den økonomiske Situation er for Arbejderhjemmene saadan i Dag, at det er yderst vanskeligt overhovedet at faa det til at gaa rundt, og langt mindre kan man tænke paa at spare Penge op til at holde Ferie for. Efter denne daglige, man kan godt sige nervepirrende, Kamp, er det i Dag mere paakrævet end nogen Sinde før, at man virkelig faar en Ferie, virkelig kan slappe af, uden i hvert Fald i de 14 Dage at have økonomiske Bekymringer.